

MAGAZIN

cultural-istoric și de informație

REVISTĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

Director: Vasile TODI

Redactor-șef: Ștefan TARJOC

Colțul credinței
strămoșești

Purtarea înțeleaptă

„Nu te lupta cu cel puternic
ca nu cumva să cazi în mâinile lui
Nu te certa cu omul bogat,
ca nu cumva să fie mai greu decât tine;
căci aurul pe mulți i-a nimic
și a încovoiat inimile regilor.
Nu te sfădi cu omul limbut:
nu-i pune lemne pe foc!
Nu glumi cu omul prost crescut,
ca nu cumva să-ți vezi străbunii ocărăți!
Nu ațâța cărbunii păcătosului
ca nu cumva să te arzi în flacăra lui!
Nu-l împrumuta pe omul mai tare decât tine.

ISUS, fiul lui Sirah

LĂSAȚI COPIII SĂ COLINDE!

„...Și mai ales în iarna asta, lăsați copiii să colinde,

Să nu se-nchidă nici o poartă în preajma lor, și nici un semn

Să nu-i oprească din curatul și sfântul datinii îndemn.

O, mai ales în iarna asta, lăsați copiii să colinde!”

Elena Farago

De departe se aude un ecou și o imagine sfântă licărește în mintea noastră. Este ecoul colindei străbune ieșite pe ulițele satului, iar chipul sacru al măicuței, grăbită ca întotdeauna și obosită cu pregătirile pentru praznic, se trudea să facă loc în casa curată, lui Iisus cel născut într-o iesle. Ieslea este

aici între noi, iar lumina din peșteră ne transfigurează pe toți. Cerul și pământul se unesc în dragostea divină care cuprinde toate și apoi ne încălzește sufletele, încât de Sfintele sărbători să putem să dăruim și altora puțin din căldura sufletului nostru.

Cei ce vestesc coborârea lui Dumnezeu în lumea ce era însetată după divin, sunt un fel de apostoli ce bat cu glasurile lor cristaline la porțile inimilor noastre care doresc să-l primească pe Iisus, ca să aducă bunătațea de care avem așa multă nevoie. Acestea va curăța spinii urii, a răutăților și a nedreptății. Ea ne face să ne aplecăm spre cei din jurul nostru și să le aducem și lor o rază de lumină în suflet:

«E sărbătoare și e joc
În casa ta acum
Dar sunt bordeie fără foc
Și mâine-i Moș Crăciun.»

Prof. Ana Maria HĂDAN
Săvârșin
(continuare în pag. a 2-a)

Bijuterii uitate

COLIND

Răul e ca valul
Gândul sparge fierul
Peste-ntreg Ardealul
Se deschide cerul.

Și din el coboară
Precista bătrână
Să colinde-n țară
Cu Christos de mână

Oltul, tristul Mureș,
Crișul, Tisa, Jiul,
Se opresc din lăsa
Să-i boteze fiul.

Cum la Sfinți ca Dâșii
Nu-s opreliști puse
Ei s-abat la plânșii
Satelor supuse:

Ștreangul și surghiunul
Lacrima vădaniei
Mut și gol Crăciunul
Pe la toți orfanii.

Om cu om ca bobii
Ei și-aleg trimișii
Numără toți robii
Însemnând ucișii.

De altare-ntreabă
Dar cu ce să-nceapă?
Au pe popa Grabă
Cine-l trase-n țepă?

Unde-i blândul dascăl,
Pletele-i cărunte?
Satul cine pască-l
De nu-i el în frunte?

În genunchi cu toții
Stane de smerinii
Plâng în bărbii iloții,
Tac Năsăudenii.

Ruptei Transilvanii
Milostiva Doamnă
Mângâind jălăanii
Har îi dă și-o-ndeamnă.

Să ridice-anume
Ochii din Pământ
Că nu sunt pe lume
Granițe de vânt.

Vasile VOICULESCU
(poem scris la 20 noiembrie 1941)

EUROPA, PENTRU DUMNEZEU!

Uniunea Europeană, adică 25 de țări și în curând România, Bulgaria după care vor urma și alte neamuri balcanice sau de la Marea Mediterană, au o Constituție comună. E un eveniment istoric fără precedent pentru că astfel s-au pus bazele unei păci trainice și prosperității pe un continent de unde au pornit războaiele mondiale și unde aproape că n-a existat generație în trecut, care să nu participe la vreun război. Papa Ioan Paul II a pledat pentru introducerea în preambulul constituției a „rădăcinilor creștine comune” și menționarea fără ocolișuri a lui Dumnezeu. Așa cum este prevăzut de exemplu, în Constituția germană, unde se precizează „responsabilitatea față de Dumnezeu” și demnitarii, miniștrii jură credință cu formula „așa să mă ajute Dumnezeu”. Cu toate acestea, Germania a făcut acum front comun cu Franța și nu a mai considerat necesară această mențiune cerută și de Italia, Polonia, Irlanda, Malta, Portugalia, Cehia, Slovacia. Poate pentru că în noua Constituție în partea a doua este preluată Carta drepturilor omului

proclamată în 2000 la Nisa și care nu este altceva decât „moștenirea

Început de iarnă la Săvârșin

religioasă” europeană, care, nu poate fi alta decât cea judaico-creștină. Problema

Prof. dr. Viorel ROMAN
consilier academic la Universitatea din Bremen
(continuare în pag. a 2-a)

Mulți cărturari, mai ales după Revoluție, au încercat și parțial au reușit, când se întrona temporar

libertatea presei, să dea definiția lichelelor și a lichelismului: „o categorie socială ce face orice și dacă e cazul, împotriva tuturor, ca să-i fie bine, să prospere, fără vre-un ideal în afară de binele propriu „Unii dintre exegeți (vezi

G. Liiceanu) au publicat și recent republicat, cărți în acest sens, afirmând că și statul comunist în genere s-a bazat pe această pătură socială (fapt adevărat) și că lichelele comuniste se reinstalează în funcții și demnități, amestecându-se prin partide, parlament sau guvern, după ce au stat o vreme ascunși. Ce nu proclamă D-l Liiceanu în cărțile dânsului, de altfel foarte erudite, apariția noului lichelism (cel mai nociv și periculos) care-și vinde nu numai sufletul (dacă-l mai are), ci și neamul, țara... numai să-i meargă bine.

Aceste noi lichele trec cu nonșalanță de la un partid la altul, de la o epocă la alta, de la o doctrină la alta, de la un stăpân la altul, după criteriul vechi - să le meargă lor bine. Nu contează poporul, țara, neamul sau mijloacele. Aceste lichele cameleonice se înmulțesc și apar peste tot: în cultură, în presă, în conducerile locale și județene, ba chiar și în ministere sau în funcții și demnități naționale. Aceștia nu mai au culoare politică sau etnică, sunt școliți, bogați și puternici, infiltrați între funcționarii publici

Ștefan TARJOC
(continuare în pag. a 2-a)

ANUL XII
Nr. 12 (142)

DECEMBRIE
UNDRĂ

Revistă editată de Uniunea
Scriitorilor Macedo-Români

ADRESA INTERNET
http://www.geocities.com/magazinmr
e-mail: magazinmr@yahoo.com

ISSN:
1453-2700

2005

LĂSAȚI COPIII SĂ COLINDE!

(urmare din pag. 1)

Însoțiți de steaua luminoasă a credinței noastre care odinioară călăuzea pe cei trei crai, prin colinde devenim vestitori ai nașterii Domnului și mărturisim lumii că Dumnezeu se pogoară pe pământ, ca lumea să se poată urca la El. Astăzi, steaua care ne va duce la Hristos, este credința, rugăciunea și viața curată. Întru razele credinței călăuzitoare, colindele noastre sunt sunete cristaline, ce ne mângâie sufletele obosite și împovărate, aducându-le bucurie mare.

Rolul principal al colindelor care sărbătoresc Crăciunul este acela de a retrăi aievea faptul întrupării Fiului lui

Dumnezeu și în inimile noastre, pentru că dacă se naște doar în cetatea din Betleem la nimic nu ne folosește.

Perioada de pregătire de dinaintea Crăciunului ne îndeamnă să facem sufletele noastre „iesle” în care să se nască Fiul lui Dumnezeu, după cum frumos spune și părintele Arsenie Boca: «lumina faptelor noastre va străluci deasupra fiecărei peșteri omenești în care se va naște Iisus.»

Primiți colindătorii, căci ei aduc noroc și fericire.

SĂRBĂTORI FERIGITE!

EUROPA, PENTRU DUMNEZEU!

(urmare din pag. 1)

referiri la Divinitate se complică oarecum pentru că în fiecare limbă această chestiune delicată este percepută semantic nuanțat. În engleză „spiritual heritage”, în franceză „patrimoine spirituel”, în germană „die geistig-religiöses Erbe”, nu sunt identice și fiecare cuvânt, expresie trebuie luată în considerare independent una de alta, pentru că nu mai există o limbă europeană unică, comună, cum a fost în trecut latina. Cum se va exprima „patrimoniul duhovnicesc” comun în limbile pravoslavnice, turcă, arabă sau ivrit cere un studiu aparte și va fi probabil sarcina generațiilor viitoare. Deose-birea dintre punctul de vedere al papei și al conducătorilor europeni laici este numai aparent divergent, pentru că există o unanimitate de vederi privind fundamentul cultural-religios al normelor și valorilor europene obligatorii pentru toate țările membre sau candidate. Acquis-ul UE de 81.000 pagini este forma laică suprastatală a codului canonic romano-catolic modernizat și actualizat. Faptul că nu se menționează în noua constituție o religie, poate și pentru a facilita reorientarea, aderarea necreștinilor, în primul rând al turcilor la UE, este un argument slab, pentru că fundamentul „cultural-religios” european este bine cunoscut și vechi de doua milenii. Așa că este de înțeles poziția celor care vor să ofere tuturor o șansă, dar și drept credincioșilor care afirmă fără ocolișuri - Europa, pentru numele lui Dumnezeu!

LICHELE NOI, LICHELE VECHI

(urmare din pag. 1)

până în Guvern. De aceștia poartă frică și Președintele țării, aceștia fac și desfac contracte externe (având ca țintă și banii Comunitari) de aceștia depinde în mare parte și Justiția din România (și indirect admiterea în U.E.), ei sunt în vârful corupției generalizate, ei schimbă după dorință slujbașii din fruntea țării și poate chiar în conducerea serviciilor secrete. Noul lichelism nu se vede, fiindcă nu se manifestă la fel cu lichelismul de STAT din regimul trecut, dar se simte: în licitațiile trucate (de la armament, infrastructură până la medicamente), în administrație, din poliție, din justiție, după contracte din străinătate, etc....

Noul lichelism, bine fardat, bine cosmetizat, bine trucat poate să facă orice, să fie oriunde (din armată până în lojile masonice, din biserici până în instituțiile de binefacere, de aceea e invizibil și e cu atât mai puternic și mai viguros, dacă cineva i se interpune sau îi amenință locul, trece la reprimări, destituiri sub pretextul înlocuirii vechiului și a lucrurilor perimate.

În consecință: n-o să auziți, nici trăiască lichelismul, nici jos lichelismul. Dar, poate fi și se poate ascunde în orice culoare. de la roșu - portocaliu, - la verde, în orice formulă idealogică, (de la social democrați la populari europeni) sub orice slogan, de la „să trăiți bine” ... la jos... ismul etc.

Această categorie a compromis orice ideal politic, orice ideal sindical, orice luptă socială (pentru sănătate, pensii, viață decentă). Din cauza ei nu se mai văd, nu se mai pot afirma oamenii onești, cu bun simț, adevărați patrioți... idealisti. Din cauza lor, nu mai sunt credibile mesajele corecte, cinstite, sincere, adevărate. Din cauza lor tind să dispară diferențierile de țară, de specific național, de doctrină. Idealurile rămân doar pe stindarde și doar la nivel declarativ și în ultimă instanță la granițele dintre țări. Dintre bine și rău, dintre dreptate și nedreptate, dintre capabil și incapabil, dintre cinstit și corupt, dintre eroi și ticăloși, etc....

GURA PRESEI ROMÂNEȘTI

„E ceva în neregulă în România” Călin Popescu Tăriceanu, Prim Ministru

Sudălmii la nivel

Care va să zică, țara asta s-a cununat cu ghinionul, de vreme ce, în ultimii 16 ani a încăput pe mâna celor care se jignesc birjărește, uitând că în proiectele întrupate de ei au răposat speranțele și iluziile bietului neam. Iată ce suntem siliți să învățăm din latrinara gălceavă constantinesciano-băsesciană în pragul unei noi aniversări a României...

Și ne mirăm public că politicienii europeni ne ștampilează ca hoți, corupți și leneși.

Marian Nazat

„Jurnalul Național”, nr. 3824

Pinochio de România

Tăriceanu reconfirmă că ar merita rolul principal în filmul Pinochio. El a povestit cu nonșalanță cum s-a informat din presă despre tranzacțiile de la Bursă, grație cărora s-a îmbogățit cu vreo două miliarde de lei în numai câteva ore. Opera nereușită a meșterului Gepetto teleportată în scaunul de premier al României, uită că afacerea s-a făcut pe „piața deal”, la un preț subevaluat, iar minciuna i-a fost demontată imediat de către specialiști. Dacă tăcea filozof rămânea.

„Atac” nr. 485

Perestroica de la F.R.F.

Acceptând oferta lui Mircea Sandu, Lupescu și-a asumat riscul, deloc neglijabil, de a pierde câțiva tovarăși de drum și de suflet. În schimb a câștigat o funcție care îi va aduce putere, faimă și subordonați, nu însă și prieteni sinceri, cum i-au fost până deunăzi Răducioiu și Vlădoiu. Mai devreme ori mai târziu, deși probabil mai devreme, viața îi va demonstra lui Lupescu dacă a ales bine.

Ovidiu Ioanițoia

„Gazeta Sporturilor” nr. 4820

Salarii ca în UE, peste 33 de ani

Căștigurile românilor ar ajunge să reprezinte 75% din venitul mediu obținut de locuitorii țărilor Uniunii Europene abia după 33 de ani de la aderarea României la UE, reiese dintr-o analiză a Camerei federale de Comerț a Austriei. Studiul este criticat de analiștii români, deoarece asemenea aprecieri și termene „pot crea o imagine negativă nu doar în rândul populației, care se va speria de asemenea perspective, dar și în rândul investitorilor, care privesc altfel ritmul de creștere al țărilor regiunii sud-est europene”, după cum a afirmat Daniel Dăianu, fost ministru al finanțelor.

Analiza prezentată de Heinz Kogler, vicepreședintele Camerei Federale de Comerț a Austriei, și citată de Rompres, arată că „România și Bulgaria au nevoie de o perioadă de 33 respectiv 31 de ani, după aderare pentru a putea ajunge la 75% din venitul mediu obținut de un locuitor al țărilor Uniunii Europene”, în vreme ce Ungaria are nevoie de numai șapte ani, iar Cehia de șase ani.

„Evenimentul zilei”, nr.4290

Actualitatea tristeții românești

Să fie !

Cică statul, măi bădie,
Face o monetărie
Adică ia fierărie,
Îi trânteste-o efigie
Și scoate la frâncărie
Să fie!

Camerele amândouă
Scot la legi de parcă plouă
Ies, mă legile din ele
Parcă ar ieși chiftele!
Bravo, mă! Să nu s-abție
Să fie!

Decât toți particularii
Să falsifice sutarii
Dacă-i pe falsificatu
Să-i falsifice-atunci statu
Ca să ai o garanție.
Să fie!

Las' că-s bune, măi bădie,
Că, în fond e tot hârtie...
Să mai fie o rezervă
Cine știe, poate servă
La învelit, la băcănie...
Să fie!

Constantin TĂNASE

De vorbă cu Eugen Cristea

Dacă ar fi să așezăm vorbele lângă mesteacănul adevărului, atunci Eugen Cristea a fost ursit să ajungă actor. Cine a văzut spectatorii timișoreni, veniți în număr de peste 800 (opt sute!) să-l vadă în „O Noapte furtunoasă” - regizată măiastru de maestru Toma Enache, - aplaudându-l pe Eugen Cristea cu spinările încovoiate de admirație și înțelegeră mai ușor, de ce în teatru românesc Eugen Cristea este un palat crăiesc. Mă bucur să scriu despre Eugen Cristea. Despre prietenul meu Eugen Cristea. Despre artistul, capabil să convingă oamenii că lumea e frumoasă atunci când se hrănește cu fluturi.

Fiu al unui popor mai sărac decât o fântână secată și mai buimăcit decât o cireadă alungată de fulgere, Eugen Cristea ar fi fost astăzi dezghiocat de garnița cu nevoi românești dacă ar fi spus „da” străinătății. Dar Eugen a preferat să rămână cu noi, încercând să ne arate cu multă răbdare că una este fularul de mătase și alta jugul lipovenesc. Scriu despre el în chiar casa bunilor mei părinți - singurul loc din lume unde mă simt ca într-o pulpă de piersică - și mă gândesc, să-l bucur pe acest frate de stea cu ceva ce cred eu, că i-ar face plăcere. Și anume, aceeași pagină unde vor apărea vorbele noastre va găzdui un interviu de demult cu ... Ion Brezeanu.

Este darul meu de Crăciun, făcut acestui artist, pe care prietenia oamenilor îl învecinează cu fericirea rândunicii în cuib și care trece prin viață convins, că ea, viața, este frumoasă mai ales pentru felul în care se desprinde lumina de pe chipul întunericii și că atâta timp cât pe talgerul pământului visul va cântări întotdeauna mai mult decât scorbura pierzaniei, chiotul bucuriei va învinge mere și mereu, răcnetul fiarei.

- Eugen Cristea, îți este dor de Timișoara?
- Enorm!
- Ești un actor tânăr. Ce-i trebuie unui actor pentru a rămâne tânăr?
- Bucuria jocului, spiritul tânăr, cultură, alta decât a personajelor interpretate și încă ceva...
- Acel ceva care se cheamă...
- Care se cheamă generozitate.
- Scump oaspete, o frază autentică a lui Bonaparte, pronunțată la 8 mai 1802, la Consiliul de Stat, în timp ce se discuta proiectul Legiunii de onoare sună astfel: „Pe oameni îi conduci cu jucării”. Cum comentezi, artistule Eugen Cristea, observațiile împăratului?

- Pe oameni îi conduci cu jucării, dar de cucerit nu-i poți cuceri decât cu inima. Înțelegând prin „oameni” publicul spectator, eu cred că dacă nu-l păcălești, dacă îl respecti, publicul nu te părăsește. Recurgând la un termen din matematică aș zice că între actor și public e o relație vectorială și biunivocă.
- Crezi în prietenie, Eugene?

- Cred enorm. Dar, din păcate, în ultima vreme oamenii nu mai au prieteni, ci cunoștințe. După revoluție a dispărut iubirea de aproape, întraajutorarea. Fiindcă nu mai există timp și, ca o consecință, relațiile umane s-au degradat.

- Ce ții tu minte că se întâmplă în Timișoara într-o zi de luni - ca și asta în care stăm de vorbă - în 1980, când tu erai un foarte tânăr actor al Teatrului Național din Timișoara?

- Era o mișcare culturală extraordinar de intensă și diversă. În acea vreme, la Timișoara, exista un remarcabil colectiv actoricesc, care slujea un repertoriu ce umplea sălile.

- De când ai plecat, și în Timișoara, ca în toată țara, au apărut vedete peste noapte.

- Nici tu, nici eu, nu cred în vedete făcute peste noapte. Aștept ziua, frate Vasile, când actorul român va avea locul său. Mai presus - evident de amatorismul falselor vedete.

- Ce ai dus tu cu tine din Banat la București?

- Vorba măsurată. Pentru mine Timișoara este Viena României. Oraș al civilizației vestice. Și pentru a fi crezut e suficient să vezi cum vin oamenii la teatru.

- Cum vezi tinerii actori care se înregistrează benevol pe frontul teatrului?

- Actorii tineri... Din nefericire, cel puțin acum, nu au șanse frumoase de viitor. Ei și-au ales o meserie în care este foarte greu să nu faci compromisuri. O meserie în care trebuie să știi să aștepti.

- E greu să te naști actor de limba română?

- Da. E greu. Cu atât mai mult dacă vrei să fii un actor al mileniului III.

- Ce părere ai - ca interpret strălucit al marelui Caragiale despre politicienii de azi?

- Aproape toți se regăsesc în lucrările lui. De aceea Caragiale e clasic. Și unic!

- Cum se face teatru Eugene?

- Teatru poți să faci în două feluri.

- Cum?

- Foarte ușor, ori deloc.

- Am cam ajuns la ce mă doare, Eugene.

- La ce?

- La prezența ta în Caragiale jucat în limba armânească. La colaborarea ta cu acest foarte tânăr și talentat regizor armân Toma Enache.

- Deși nu suport deloc cuvântul, mi s-a părut o provocare, o provocare elegantă, la care am răspuns cu plăcere. Cu atât mai mult, cu cât eu am foarte mulți prieteni, în București, armâni. Le cunosc obiceiurile, am mâncat la masa lor.

- Plăcintă?

- Exact. Celebra plăcintă armânească.

- Oameni triști, popor trist frate Eugene.

- Oameni mândri frate Vasile.

- Părdalnică mândrie armânească

- O mândrie pe care nimeni nu le-o poate lua vreodată.

- Au pățimit enorm din pricina ei.

- Merită! Ea va atras și ura dar și respectul dușmanilor.

- Maestre, ce mai face Eugen Cristea?

- E trist. E trist pentru că el săracul crede că ar fi meritat o soartă mai bună. Stă într-o garsonieră...

- Nu într-o vilă?

- Frate Vasile, Eugen Cristea nu are nici mașină, dar are, (arată inima) aici!

S-au răsturnat valorile...

Se vor reaseza. Înainte de '89 actorul român avea un cu totul alt statut în mijlocul poporului român. Și un popor nu se poate salva decât prin cultură.

- Eugen Cristea este un om trist?

- Eugen Cristea este un trist fericit și un om împlinit.

Vasile TODI

ION BREZEANU

- Unde ai făcut liceul?

- La pensionul „Novian” și la liceu la „Sfântul Sava”. Pă an ce trecea, înaintam. În clasa întâi am fost bursier, în a doua semibursier, în a treia solvent și într-a patra eliminat.

- Ia vorbește-mi despre Caragiale, nene Iancule!

- Despre Caragiale nu se poate vorbi, domnule, căci orice ți-aș spune ar fi prea puțin; prea a fost mare! Multe ore am petrecut cu el, cu Delavrancea și cu Vlahuță. Să-ți spun una cu Caragiale și Teleor. Caragiale care a păpat multe moșteniri la viața lui, se întâmplă câteodată să n-aibă o para chioară în pungă. Într-o zi se întâlnește cu Teleor în această situație financiară. Au făcut ei ce-au făcut de s-au scotocit pin toate buzunarele și au strâns o sumuliță. Dar chestia era cine plătește.

- Mă Teleor, i-a spus Caragiale, uite ăla care o face un spirit mai bun ăla bea gratis.

- Bun, răspunse Teleor. Și se așează la masă. La un moment, dat Caragiale a spus chelnerului:

- Să mai vină un ulcior că plătește Teleor! Teleor a zâmbit și i-a replicat;

- Teleor n-are parale și plătește Caragiale.

Iancu s-a dat bătut și a plătit.

- Ai fost în străinătate?

- Cum să nu? Am fost la Paris cu Vasile Toneanu. Când am coborât din tren și am văzut clădirile alea mari, i-am spus lui Vasile: „Mă, eu am mai văzut undeva clădirile astea!” Se vede că mi-au rămas întipărite albumele cu „Vederi din Paris” pe care le răsfoiam când eram mic.

- Care a fost cea mai grozavă farsă care ți s-a jucat în viață?

- A, asta a fost cu Späethe, sculptorul. Ia-n ascultă. Mă duc într-o zi la Späethe acasă cu o damigeană plină de viță de șampanie din pivnițele lui Lahovari. Ceva grozav, domnule, ambrozie nu alta! Mă așez cu Späethe în grădină. Bem noi ce bem și odată îi spun; „Mă Späethe, cu ce-a mai rămas mă duc la „Ionescu-Brăila” — asta era unde e acum „Mircea” — să le arăt eu ălora ce-i aia vin. Lui Späethe, probabil i-o fi fost necaz că nu beau toată damigeana cu el și profitând că m-am dus să-mi fac oarecari nevoi a deșertat damigeana cu vin și a umplut-o cu apă domnule! Eu fără să fi băgat de seamă, iau o birje și mă duc la „Ionescu-Brăila” (. . .) Am fugit să-l omor pe Späethe, dar nu l-am mai găsit!

(din Rampa, 12 aprilie 1931)
Ioan MASSOFF

Bucureștii anilor '30

DE LA DJERJINSKI LA RUNGE

Centrala KGB Dispune de 15.000 de agenți în toată lumea

KGB este actualul moștenitor al CEKA, primul serviciu secret înființat de bolșevici în 1917. Această «congregație» a fost moștită de un personaj care cultiva intoleranța ca pe o virtute, numit Felix Edmundovici Djerjinski, ofițer de origine poloneză și poet amator. «El este Fouquier-Tinville al nostru - spunea Lenin, șeful tânărului stat rus -, singurul care i-ar putea nimici pe contrarevoluționarii înrăiți.» În fapt, conform statisticilor occidentale, Djerjinski a ucis peste un milion două sute de mii de asemenea inamici.

Sub diferite sigle - succesiv GPU, NKVD, apoi NKGB -, acest organism a facilitat instalarea temeinică la conducerea Uniunii Sovietice a lui Stalin. El i-a permis să controleze mecanismele noului stat colectivizat, să pună mâna pe întreaga administrație. Cu ajutorul lui, Stalin i-a eliminat pe toți aparenții adversari ai concepției sale politice, pe cei ce au încercat să-l submineze, ca și pe cei cărora le-a atribuit o atare intenție, pe cei care nu i s-au supus sau care ar fi putut să nu i se supună într-o bună zi. Pentru el, același organism a epurat și comunismul internațional de diversele sale tendințe opoziționiste.

În 1967, când Evgheni Runge ofițer superior KGB a trecut în Vest, KGB avea un efectiv de circa 50 000. După estimările ex-locotenent-colonelului, centrala dispunea de 15 000 de agenți în toată lumea. Aceștia țesuseră o uriașă pânză de păianjen pe planetă, controlând astfel în propria-i plasă mai bine de un milion de subspioni. În fiecare țară a lumii există cel puțin o antenă KGB, adică o «rezidență», cum se spune la Moscova. Ea poate cuprinde

Sediul KGB

până la 500 de ofițeri activi de toate felurile și toate gradele. Cartierul general al acestei armate se află tot în umbra imediată a Kremlinului, curtea de onoare dând spre Piața Djerjinski. Instituția dispune la ora actuală (n.r. în anul 1972) de un buget oficial de peste 20 de miliarde de franci, dar nimeni nu cunoaște sumele pe care le manevrează ea în realitate.

Ca fapt divers, merită știut faptul că ofițerii KGB au la Moscova un nivel de viață demn de invidiat: au parte de un club privat, de locuri rezervate la Teatrul Balșoi, posedă apartamente în imobile spațioase și confortabile, situate pe insula dintre râul Moscova și canalul Vodovodni, lângă Institutul de Tehnologie.

Iată și o remarcă făcută de CIA în urma primelor audieri ale lui Runge: statutul personalului KGB, considerat ca reprezentând elita URSS, atrage indiscutabil mulți oportuniști. Angajații au în general un nivel cultural peste medie, care ar trebui să-i avertizeze de orice tentații. În realitate, bunăstarea este cea care îi dezideologizează: devin din ce în ce mai puțin vigilenți din moment ce beneficiază de un confort foarte apropiat de cel al privilegiaților din Vest. Mai precis, se îmburghezesc. Supuși unui stres sau unor tentații prea mari, mulți ajung să ezite între cele două lumi. Dintre aceștia se recrutează dezertorii din categoria lui Runge. O aventură sentimentală în timpul unei misiuni, o simplă deziluzie câteodată sau o frică nejustificată sunt suficiente pentru a-i determina să treacă de partea cealaltă.

În fruntea KGB se află șase departamente, coordonate fiecare de un stat major și conduse toate de o direcție generală. Și pentru că această fabrică de informații lucrează cu o precizie care amintește de cartelerile metalurgice din Occident, a fost înzestrată cu un departament care să gestioneze mersul «recoltelor». Acest departament teleghidează comandourile de agenți speciali și inspectorii care au misiunea de a armoniza producțiile rețelelor infiltrate în lumea occidentală, de a preveni suprapunerile și interferențele dintre numeroasele «rezidențe». Acești inspectorii, ziși «itineranți», au drept de control permanent asupra modului de funcționare al fiecărei antene. Pot oricând să ceară «jurnalul de bord» pe care trebuie să-l țină fiecare șef de rețea, fie că aceasta este legală sau ilegală. Ei au de asemenea deplina libertate de a stabili obiective noi pentru șefii rezidențelor, precum și de a le impune o nouă tactică de infiltrare și de exploatare.

G-ral (r) P.P.

România și infirmitatea ei națională

După reușita loviturii de stat a lui Lenin din 25 octombrie /7 noiembrie 1917, prima grijă a sovietelor a fost să pregătească pacea cu Puterile Centrale. În aceste condiții, soarta României va fi pecetluită: „Neajutată destul la început, trădată acum în urmă de Rusia, pentru moment cel puțin rolul ei era terminat, nota I. Gh. Duca. Ionel Brătianu a luat legătura cu miniștrii aliați din Iași și a început o dificilă muncă de convingere; în clipa în care Rusia va încheia pacea cu inamicul, singura soluție logică a României, dacă nu vrea o distrugere totală a țării și a armatei, va fi încheierea unui armistițiu. Premierul a reușit nu doar să-i convingă pe reprezentanții Antantei de justetea soluției sale, dar i-a determinat să și iscălească „un act prin care ne autorizau să încheiem acest armistițiu și recunoșc că ne-am îndeplinit întreaga datorie față de Aliați - aceștia nemaiavănd dreptul să ne ceară deocamdată nici un sacrificiu militar. (I. Gh. Duca). Saint-Aulaire, Barclay, Fasciotti și Vopicka urmau să obțină de la guvernele lor ratificarea iscăliților.

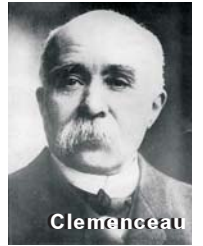
Brătianu

I.G. Duca

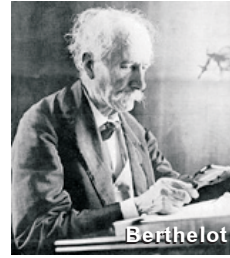

Consiliul de Miniștri, din 22 noiembrie, ținut sub președinția lui Ferdinand, a hotărât ca România să trimită la Focșani, pentru încheierea armistițiului, pe Al. Lupescu, N. Condeescu, I. Rășcanu și Mladin, care urmau să ducă tratative împreună cu delegații generalului Scerbacev. Reprezentanții Antantei au primit de la guvernele lor instrucțiuni să aprobe armistițiul propus de Brătianu. Clemenceau i-a telegrafiat premierului român că regretă situația fără ieșire în care am fost puși datorită defecțiunii ruse și că suntem nevoiți să depunem armele.

Clemenceau se va arăta foarte înțelegător, dar la scut timp atitudinea sa se va schimba radical. Guvernul român este acuzat deschis de trădare, în plus, Clemenceau declară răspicat că nu mai consideră România ca aliată a Antantei. Ce s-a întâmplat? I. Gh. Duca spunea că generalul Berthelot, fără a-l anunța pe Saint-Aulaire, „și peste capul lui, i-a telegrafiat lui Clemenceau „arătându-i că n-a fost consultat în luarea hotărârii noastre, afirmând că noi putem să rezistăm, dar că nu vrem» și că „toate acestea Brătianu le face fiindcă vrea să ajungă la pacea separată și să schimbe directivele politicii noastre externe».

Clemenceau

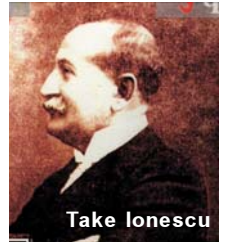

Berthelot

Cu alte cuvinte, Berthelot ne acuza de trădare, iar Clemenceau, impulsiv, s-a raliat acestui punct de vedere. Decizia de a încheia un armistițiu a fost taxată drept felonie, iar iscălirea actului de către Saint-Aulaire a fost declarată nulă și el însuși a fost dezavuat. Adevărul este că nu am trădat pe nimeni, ba din contră, noi am fost cei trădați. Regele Ferdinand spunea cu drept cuvânt: „Când am intrat în război știam că va fi greu, prevedeam chiar că se poate să fim învinși; nu mi-a putut însă trece prin minte că vom fi victima unui act de trădare fără precedent în istorie...» Si C. Argetoianu afirmă același lucru: „Abandonați de toți, trădați de ruși, nu putem decât să ne supunem soartei și nemților cel puțin vremelnic...»

Berthelot a adoptat această atitudine stranie față de noi, pentru că o dată cu prăbușirea frontului rus, diviziile germane puteau fi aruncate contra Franței, în opinia sa, România trebuia să lupte până la ultimul om, să piară, dar Franța să scape. În decizia lui Berthelot de a ne acuza în fața lui Clemenceau că suntem trădători ai Antantei a jucat un rol nefast și „nenorocita noastră infirmitate națională de a ne ponegri adversarii interni pe arena internațională», nota Duca. Take Ionescu și conservatorii lui s-au dus la Berthelot și l-au denunțat pe Brătianu că vrea să trădeze Antanta dar că ei nu sunt de părerea lui.

Brătianu ar fi în fond un germanofil, armata vrea și poate să reziste și la nevoie se poate realiza chiar și o retragere în Rusia. Întreg eșafodajul lui Take Ionescu și al ciracilor săi era penibil de șubred. Cu toate acestea, chiar Nicolae Titulescu a pus umărul la ridicarea lui. Ionel Brătianu nu îi va ierta trădarea până la moarte.

Take Ionescu

Mircea BĂLAN

Document

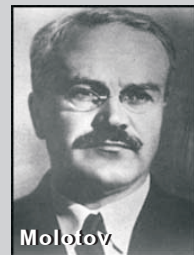
Armistițiul rușinii

Proces verbal al tratativelor de armistițiu cu România desfășurate la Moscova între 10 și 12 septembrie.

Procesul verbal al primei întâlniri a delegațiilor Uniunii Sovietice, Regatului Unit și Statelor Unite cu delegația română, desfășurată la Spiridonevka la 10 septembrie 1944, orele 22.

Au participat:
DI Molotov
DI Vișinski
DI Maïski
DI Manuilski
DI Novikov
General-locotenent Vinogradov
Contraamiral Bogdenko

Delegația română:
Lucrețiu Pătrășcanu
Prințul Știrbei
Generalul Dămăceanu
N. Papp

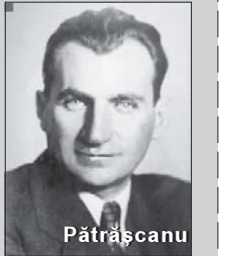

Molotov

DI. Molotov a deschis lucrările întrebând delegația română dacă a studiat condițiile de armistițiu înmădate ieri. DI. Pătrășcanu a răspuns că delegația română a studiat condițiile și a pregătit o notă prin care cere anumite explicații, lămuriri și modificări. De la lovitura de stat (în franceză și în original) de la 24 august, a spus el, actualul guvern a răsturnat regimul lui Antonescu și românii luptă alături de ruși împotriva fascismului. Ținând seama de acest lucru, el speră ca (ei) să se bucure de o audiere binevoitoare.

DI. Molotov l-a invitat pe dl. Pătrășcanu să citească nota română. Domnul Pătrășcanu a procedat în consecință.

DI. Molotov a declarat că înainte de a discuta punctele avansate de români, este obligat să spună din capul locului că multe dintre ele sunt din principiu inacceptabile. Românii nu trebuie să uite că ei sunt aceia care au început războiul împotriva Uniunii Sovietice și că trupele lor au ocupat Ucraina și Crimeea și au înaintat pe teritoriul sovietic până la Stalingrad. Nici un cetățean sovietic nu poate uita acest lucru, ori faptul că guvernul român și armatele sale au luptat de partea nazistilor. Cu toate acestea, delegațiile nu s-au întâlnit ca să zăbovească asupra trecutului. Trecutul nu poate fi uitat niciodată, însă scopul întâlnirii este să pregătească cum se cuvine viitorul. Delegația română a făcut comparație între actualele condiții și cele ce le-au fost oferite în aprilie. Au știu de ce vin la Moscova și nu puteau să se aștepte să facă o afacere. Prezentele condiții corespund practic spiritului condițiilor din aprilie și ele sunt rezultatul unei atente examinări din partea Națiunilor Unite. Românii au atras atenția asupra mai multor chestiuni de ordin tehnic. Ca atare, apreciază ca necesar să-i informeze că se află în curs de pregătire un protocol special ce le va fi dat a doua zi și care rezolvă multe din aceste detalii. După ce s-a convins că ambasadorii britanic și american nu au comentarii de făcut, el a spus că nota românească poate fi examinată acum punct cu punct.

Pătrășcanu

Preambul

Domnul Molotov a făcut observația că România a fost înfrântă și trebuie să recunoască acest lucru. Acest lucru trebuie inclus în condițiile de armistițiu. DI. Pătrășcanu a argumentat că actualul guvern român nu este guvernul care a purtat război împotriva rușilor. El (guvernul) a răsturnat acel guvern.

Domnul Molotov a subliniat că România a cerut armistițiu numai după ce a fost forțată s-o facă prin ruperea de către Armata Roșie a frontului românesc. Discuția este încheiată. Preambulul rămâne în formularea actuală; se va adăuga doar că armistițiul va fi semnat de mareșalul Malinovski.

Domnul Pătrășcanu a spus că românii au vrut să accepte armistițiul din iulie trecut. Domnul Molotov a spus că una este să vrei și alta să acționezi.

RĂSUL - MEDICAMENT MIRACULOS

sănătos! Într-un studiu al doctorei Deborah Lieber, președinta asociației „Pacienții răsului”, organizație în toată regula cu statut și filiale, se apreciază că umorul contribuie în mod esențial la diminuarea anxietății legate de internare, la atenuarea impactului cu atmosfera de spital. Consecința? Lansarea unor veritabile „programe ale răsului”. Astfel, în

spitalul John Hopkins din Baltimore, statul Maryland, pacienții au la dispoziție un canal de televiziune cu circuit închis care prezintă exclusiv seriale umoristice și comedii cinematografice, iar la Wilcox Memorial Hospital din Honolulu (Hawaii) sunt prezentate în toate saloanele videocasete înregistrate gratuit de cunoscuți comici. Campania asociației menționate este în plină desfășurare, iar primele rezultate – spectaculoase – contribuie prin puterea exemplului concret la răspândirea ideii...

Dr. Carmen POPESCU

Ipotenze și ipotenuze

Comuniștii chinezi au reformat comunismul

„China împușcă hoții, noi îi promovăm“

(urmare din nr. trecut)

An de an balanța comercială a Chinei a fost excedentară, cu zeci de miliarde de dolari, având azi o rezervă valutară considerabilă. Poporul chinez nu s-a îndatorat bancherilor lumii, nefiind obligat să muncească pentru dobânzi.

Privatizările nu s-au produs în domeniile cheie. De exemplu: China are anual 200 milioane de școlari, cărora le asigură rechizite, cărți, profesori etc. În domeniul energetic privatizau cu capital străin peste 50% doar ce nu poate exploata tehnologic. Ca să ajungă la asemenea performanțe cea mai frapantă schimbare s-a produs în domeniul conducerii țării și a politicii economice. Nu s-a inspirat după metode străine ci a căutat și a găsit metode proprii, adaptate la tradițiile și obiceiurile țării. Așa conlucrează armonios statul cu privații (firmele de stat cu cele private la concurență), în conducere sunt promovați și milionari. Economia de stat nu-i „căpușată” de firme fantomă. Legile sunt dure și respectate. De fapt investitorii străini apreciază respectarea în timp a legilor, stabilitatea monedei naționale și încrederea reciprocă.

Libertatea presei e condiționată de atașamentul acesteia față de țară, popor și interesul național (la noi se poate publica orice articol antinațional). Alegerile au o altă derulare mult mai democratică ca finalitate. Astfel un viitor conducător e urmărit ca evoluție timp de 10 ani, e notat și promovat pe merit, după ce a trecut prin furcile caudine ale comisiilor. Nu cred să fie în lume o asemenea alegere democratică. Mai mult fosta generație de la conducerea trecută de o anumită vârstă cedează conducerea fără lupte inutile, fără convulsii sociale, generației următoare și-i urmărește încă o perioadă deciziile și măsurile, pentru a se asigura că a rămas țara în mâini bune (la noi aleșii sunt ca jocul cu zaruri - cum ne-o fi norocul, fiindcă nu poți cunoaște un om într-o campanie electorală, plătită sau nu). Așa că în China sunt urmăriți cei dotați și cu judecată bună încă din facultate, sunt trecuți prin diferite funcții, intermediare (pentru a li se proba capacitatea și calitățile) și doar care corespunde (unul din zece), sunt promovați în funcții de conducere. Doar astfel a putut China să progreseze de 27 de ani, an de an și în curând va ajunge mai sus, ca și contrapondere la SUA

Ștefan TARJOC

De-ale celebrităților

Mayerbeer este vizitat de o tânără care-i aduce o scrisoare de recomandare de la un potentat al vremii. În scrisoare, tânăra era calificată drept un „talent multilateral, cântăreață și dansatoare”. Amabil, celebrul compozitor o invită să cânte și să danseze. La urmă vizitatoarea întreabă:

- Căreia dintre aceste două arte mă sfătuieți să mă consacru, maestre?
- Iar Mayerbeer, dus pe gânduri, îi răspunde:
- Ca balerină nu cântați rău, iar ca soprană dansați destul de bine...

La un banchet, Einstein îi spune unei doamne care insista să-i explice teoria relativității:

- Cum aş putea să vă explic prepararea tăițeiilor, dacă nu știți ce-i aia făină?

Vizitând muzeul de istorie dintr-un oraș american, Mark Twain rămăsese multă vreme tăcut în fața unei săbii.

- De ce ești atât de emoționat? îl întreabă prietenul care-l însoțea.
- Fiindcă ne aflăm în fața sabiei marelui nostru George Washington.
- De unde știi că este sabia lui?
- O recunosc... am mai văzut-o în numeroase alte muzee americane...

CAMPIONUL ANULUI

Roberto Farago

(clasa 125 cc G.P.)

Campion național
2005

Campion balcanic
2005

Vinul

Vinul este un erou: când e bun și vechi - intră ca un temerar, când e nou și mediocru intră ca un timid.

De ce se ciocnesc paharele de la început?

- Ca să se anunțe toate simțurile (și mai ales al șaselea), să fie atente ca să nu se „piardă” până la ultimul... (paharu)

De ce nu se îmbată moldovenii hușeni?

- Pentru că ei își toarnă mereu în pahar, indiferent cât s-a golit din el. În felul acesta, ei „degustă” vinul, puțin câte puțin, cu picătura sau cu degetul și ... nu beau tot paharul...

Ghihara de Huși nu se bea cu paharul, nici cu cântarul, ci cu cântul și cu harul. Și după o săptămână, voia bună-i tot deplină.

A.D. TUDOSIU

Epigrama lunii
Pe ducea de Cotnar,
Zaibărul n-o vrea mireasă
Are farnec, are har,
Dar nu-i place, că e grasă.
Aurel STORIN

Harism

S.O.S. România

Popor cu multe idealuri;
În '90 visând sub astre
Cum dracu' au ajuns balauri
Sub steagul libertății noastre?

Eden promis democrația,
Și noi să fim de-acord cu ea
Dar masca ei era hoția
În forma de-a ne subjugă.

De cine dracu' a-ți fost votați
Farsori de voturi milioane?
Voi ce o țară guvernați
Hoți, paraziți și lighioane.

Hrânind poporul cu venin
Și cu... cuvinte mincinoase,
Vă credeți propriul lui destin
Sugându-i măduva din oase.

Dar voi nu spuneți că furați
Făcând la legi de-a tot strânge
E greu ca să vă săturați
Sorbind într-una-al nației sânge?

Vampiri ai Nației Române,
Ce gloata o bațjocoriți,
Nu vă e frică de-o minune
De Dumnezeu ce nu-l iubiți?

Giurca HARITON

TABLETE CU UMOR EVREIESC

Fraierul

Un evreu, călătorind cu autobuzul la București, vede un vechi prieten alergând în spatele autobuzului, găfâind. Când autobuzul se oprește la prima stație, îl întreabă de ce a fugit după autobuz.

- Am vrut să fac economie de trei mii de lei
- Mare fraier ești! De ce n-ai fugit după un taxi ca să economisești treizeci de mii?

Patronul

Collins, spune patronul, ai făcut o treabă atât de bună încât am hotărât să-ți dau o gratificație. Am aici un cec pentru dumneata în valoare de 1000 de lire. Dacă o să continui să muncești bine, s-ar putea să-l iscăleşc.

Așa e

- Doamnă Finkelstein, ce mai face soțul dumneavoastră?
- Ce-i spun eu.

Concurenții

Epstein a izbutit în sfârșit să se smulgă treburilor sale de fiecare zi și să plece în vacanță în insulele Bahamas. Ajuns acolo, a hotărât să-și încerce abilitatea de scufundător și și-a cumpărat toate accesoriile moderne necesare. A coborât în apă prudent până în adâncul oceanului, unde a început să se plimbe cu papucii săi de scufundător. Nu mică i-a fost surpriza când, deodată, l-a întâlnit pe cel mai temut concurent al său, care n-avea decât costumul de baie... nici mască, nici tub de oxigen... nimic.

- Jake, bolborosește el prin mască, ce cauți aici, fără să ai măcar o mască pe față?
- Tu ce crezi că fac? Se răstește la el Jake. Mă înec.

Surâsul tău...

Surâsul tău afectuos
Ca o fecioară-ndrăgostită
E-un râu de foc tumultuos
Ca o recoltă risipită...

Surâsul tău leonardesc
Cu gânduri prea adânc săpate
Sunt ochii vii care cerșesc
Și buze moi ce par sculptate...

Surâsul lor aureolat
De arta geniului creștin
E un mister nedezlegat
De nici un pictor florentin!

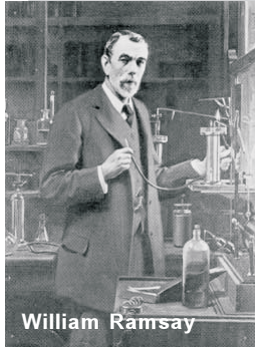
Surâsul tău seducător
E-un vis fugar, provocator...

Aurel JICMAN

AVERTIZĂRI PRIVIND ADEVĂRUL DESPRE SPIRITISM

dată cu explozia spiritismului modern în America, au început să apară avertizări solemne contra originii rele și caracterului lui malefic.

Învățăturile și practicile spiritiste au fost demascate de toate bisericile creștine.

William Ramsay

Astfel Dr. William Ramsay, în tratatul: «Spiritismul, înșelătorie demonică și semn al timpului» (1856), arată că fenomenul este un semn al zilelor din urmă întreținut de demoni sub conducerea lui Satana. El arată că Vechiul și Noul Testament relatează despre cazuri de demonizații și că fenomenul era același în religiile Indiei antice și moderne. El explică, de asemenea, adevărul că medii conduși de învățăturile «spiritelor» resping Biblia; apoi probează că «spiritele» din spiritism nu «sunt spiritele morților», ci «emisarii Satanei».

W. M. Donald (1866), a arătat că răspândirea spiritismului este o reînviere a demonologiei antice (Spiritism, pag. 74).

În 1920, 30 Septembrie, editorialul revistei «Cumberland Presbyterian» declara că spiritismul este o formă de comunicare Satanică. El are efect de orbire și corupere, de aceea, încheie articolul: «Păziți-vă de spirite familiale!».

J.H. Waggoner în lucrarea: «Natura și tendința spiritismului modern» (1866), a avertizat contra negării Bibliiei, a divinității Domnului Hristos, a serviciului Său expiator și a celei de-a doua veniri. El a arătat cum spiritismul distruge deosebirile fundamentale dintre bine și rău, cum neagă legea morală, responsabilitatea omului și pedeapsa pentru păcat.

G.H. Pember în cartea «Primele vârste ale pământului» (1895), declară că spiritismul este un exercițiu al puterii satanice, un semn al timpului de pe urmă când se vor ridica profeți falși.

Uriah Smith în tratatul despre «Spiritismul modern» (1896), documentează rațional evidențele privind: negarea lui Dumnezeu ca Ființă personală, negarea divinității Domnului Hristos, negarea Bibliiei, negarea tuturor deosebirilor dintre bine și rău. Aduce, apoi, evidența multor persoane conduse la sinucidere pentru a se uni cu cei dragi sau cu prieteni din «partea cealaltă».

Evanghelistul W.E. Biederwolf a afirmat că apariția spiritismului este o împlinire a profeției biblice. El scria: «Această înviere modernă a spiritismului vechi... aduce evidența că trăim în timpurile din urmă, descrise de Pavel... spiritele care apar în ședințele de spiritism nu sunt deloc spiritele celor iubiți de noi, ci spirite ale căror caracteristici distinctive sunt: copita despăcată, coadă în formă de furculiță și limbă mincinoasă. Posedarea de către demoni nu se manifestă totdeauna la fel, dar totdeauna are același scop și anume să sustragă omul de la închinarea lui Dumnezeu.»

Cristian NEGUREANU

TÂRFA CARE A ZĂPĂCIT GERMANIA

Acest caz a devenit unul dintre cele mai mari scandaluri sociale din fosta RFG

Maria Rosalia Nitribitt, femeia blondă, în vârstă de 24 de ani, cunoscută în localurile de noapte din Frankfurt, sub diminutivul Rosemarie, a fost găsită strangulată în locuința sa luxoasă din Stiftstrasse 36. Poliția presupunea că crima avusese loc cu trei zile mai înainte. Femeia cu aspect atrăgător, care figura în cartea de telefoane ca manechin, folosea un automobil sport, negru, marca Mercedes, cu tapițerie roșie din piele și, în orele nopții, primea adeseori musafiri – bărbați.

Rosemarie și celebrul ei Mercedes

Din comunicatul laconic, obiectiv, nimeni nu bănuia însă că acesta era începutul unuiia dintre cele mai senzaționale cazuri penale, *caz care va deveni ulterior unul dintre cele mai mari scandaluri sociale din fosta RFG*. Nimeni n-ar fi crezut atunci că mai multe sute dintre reprezentanții cei mai de vază și cei mai bogați ai vieții economice și ai diplomației își vor pierde liniștea și că va fi necesară intervenția guvernului federal pentru oprirea derulării filmului despre viața și moartea lui Nitribitt și că, în sfârșit, o revistă ilustrată, care

anunțase că va clarifica, pe cont propriu, cauzele morții fetei, va fi – după publicarea unor știri referitoare la acest caz – nevoită să întrerupă publicarea lor în continuare.

Ghiveciul Rosoliei

În același timp, pe seama d-rei Nitribitt se spuneau povești din cele mai fanteziste. Printre altele, se vehicula zvonul că într-un ghiveci cu flori, aceasta ar fi ascuns un aparat de fotografiat sau că în pat ar fi avut un magnetofon, cu ajutorul căruia ar fi înregistrat discuțiile intime avute cu amanții influenți, folosindu-se apoi de aceste înregistrări în scopul șantajului.

Pentru a da acestui caz și o tentă politică, unele ziare au prezentat-o pe victimă drept spioană comunistă, ce primea în alcovul său o întreagă armată de amanți cu funcții de răspundere, de la care reușea să afle cele mai importante secrete de stat. Scandalul era la apogeu, lucru pe care directorul Kalk, din secția de criminalistică, prieten apropiat al ministrului de interne Schröder, voia să-l evite cu orice preț. Toată lumea era convinsă că făptașul sau persoana care ordonase înfăptuirea crimei, trebuia căutat în aceste cercuri. Atâta timp cât aceste persoane respectabile erau audiate numai în calitate de martori, poliția putea păstra caracterul confidențial al numelor și funcțiilor lor.

„Asasinul benevol”

Ce s-ar fi întâmplat, însă, dacă una dintre aceste persoane suspuse ar fi devenit suspectă ca fiind implicată în comiterea crimei sau, mai grav, dacă s-ar fi dovedit că este tocmai asasinul? Însă nu a mai fost cazul. Datele și alibiurile celor 311 persoane publice nu au mai fost verificate niciodată, iar numele lor n-au fost supuse oprobriului public. S-a găsit un individ care să-și asume calitatea de asasin prezumtiv. Acesta a fost de acord să fie arestat preventiv timp de un an și să fie deferit justiției, sub acuzația de a fi comis crima; firește, numai după ce a fost asigurat că va fi achitat. Acest bărbat era tocmai Heinz Pohlmann, amicul d-rei Nitribitt! Nici un proces verbal nu a consemnat în ce condiții acceptase Pohlmann să joace rolul presupusului criminal. Pohlmann, Kalk, directorul secției de criminalistică, și un avocat hamburghez, pe nume Müller, au negociat fără martori și, firește, păstrează și acum secretul celor petrecute. La 12 iulie 1960, înscenarea a luat sfârșit. Așa cum fusese asigurat în prealabil, Pohlmann a fost achitat, din lipsă de probe. Procedura judiciară s-a desfășurat în numele poporului și din banii publici, așa cum declară textul sec al sentinței.

Constantin IONCELESCU

Organizația VRIL

„Implozia” spre deosebire de explozie este o energie dumnezeiască

În anul 1919 s-a constituit organizația VRIL din membrii unui ordin Templier. Aceștia au avut sediul în Germania, nu departe de granița cu Austria (Ramsau). Ei s-au ocupat foarte intens cu studiul sistemului solar Aldebaran.

Sistemul solar Aldebaran care se află la o distanță de 68 de ani lumină de Pământ are, probabil, două planete locuite, care poartă numele de „Sumeran”. În urma unui fenomen cosmic, soarele Aldebaran a început să se extindă făcând imposibilă viața pe aceste două planete. Templierii spun că acești locuitori au părăsit Aldebaranul colonizând planeta Marte din sistemul nostru solar. Marile orașe piramide (fotografiate de sonda Viking în 1976) precum și „fața planetei Marte sunt martori ai acestor locuitori înzestrați cu o tehnică extraordinară”. Organizația VRIL a fost convinsă că acești locuitori au vizitat și planeta noastră. De aceea și-au propus ca temă construirea unui obiect zburător care să cerceteze universul. Trei ani au cercetat energii alternative. Ei spuneau că o energie bazată pe explozie sau ardere este o energie distructivă și tot ce este distructiv este de origine satanistă. O energie constructivă, ca tot ce este constructiv, este o energie dumnezeiască. Deoarece „implozia” spre deosebire de explozie este o energie dumnezeiască.

Obiecte înregistrate sub codul secret JFM

Cercetătorii acestei organizații în frunte cu Victor Schamberger sau W.O. Schumann de la Politehnica din München au preluat știința lui Joan Kepler, știința secretă a pitagoreenilor păstrată din tată în fiu de Templieri, iar după trei ani de cercetări au început să construiască acest proiect. În vara anului 1922, au început să construiască un obiect zburător rotund. Un disc de 8 m diametru, peste care s-a suprapus paralel un alt disc de 6,5 m diametru, având și al treilea disc dedesubt de 7 m diametru. Aceste trei discuri au fost prevăzute cu o gaură în mijloc de 1.80 m diametru în care s-a montat un agregat înalt de 2,40 m. În partea inferioară s-a montat un pendul care ținea discurile în balanță. Aceste discuri, învârtindu-se în sens invers între ele, dădeau naștere unui câmp electromagnetic de rotație. Ce capacitate avea această farfurie zburătoare nu se știe; cu ea s-au făcut experimente doi ani, după care s-a demontat și a fost dusă în depozitul fabricii din Augsburg Messerschmidt. În mai multe centre industriale sunt asemenea obiecte înregistrate sub codul secret JFM.

În principiu, s-a căutat ca prin crearea unui câmp puternic de energie să se creeze o independență față de forțele cosmice cum sunt: gravitația, electromagnetismul, razele distale, materia, microcosmosul.

Sprijin din partea lui Hitler

În iunie 1934, Schamberger a primit sprijin din partea lui Hitler și misiunea de a lucra mai departe acest proiect. Sub conducerea lui Schumann, s-a construit în fabrica de avioane Arado din Brandenburg primul obiect zburător rotund experimental RFZ 1. Acest avion s-a ridicat vertical 60 m, după care a început să danseze câteva minute; sistemul de conducere Arado 196 s-a dovedit ineficace. Cu mare greutate a reușit pilotul Lolthar Waiz să aducă pe pământ acest obiect. El a reușit să sară din cabină înainte ca discurile care se roteau vertiginos să rupă în bucăți întreaga mașină. Spre sfârșitul anului 1934, a fost gata prototipul RFZ 2 care era prevăzut cu o comandă de impuls magnetică de 5 m diametru și avea următoarele caracteristici de zbor: cu cât viteza era mai mare dispăreau contururile optice confuze și culorile tipice ale UFO, roșu, portocaliu, galben, verde, alb, albastru sau violet, în funcție de viteză. Acest prototip a avut succes. În 1941 a fost fotografiat în sudul Oceanului Atlantic în zborul lui spre Polul Sud. În 1941, s-a încercat să fie folosit ca avion de recunoaștere în Anglia. Nu a putut fi folosit ca avion de luptă pentru că zborul lui se efectua numai în linii de 90°, 45° sau 22,5°. După acest succes, organizației VRIL i s-a dat un câmp de experimentare propriu în Branderburg.

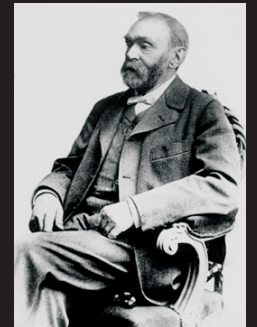
Dr. Dumitru GAROFIL

Testamentul lui Nobel

În noaptea de 10 decembrie 1896, Alfred Nobel moare la San Remo, în urma unui atac de apoplexie. Numărul brevetelor de invenție ale lui Nobel, înregistrate în diferite țări, se ridică la 365. A realizat inovații în multe ramuri ale științei: electrochimie, optică, tehnică, biologie, fiziologie. Barometrul, manometrul, filamente incandescente pentru iluminat, instalații împotriva incendiilor, instalații pentru producerea mătăsii artificiale, blindaje, sudură metalică, cauciuc sintetic, gutapercă și piele sintetică, fonograf, telefon, motoare și aparate pentru efectuarea de măsurători de teren – sunt doar câteva din domeniile în care și-a adus contribuția. Una din marile sale dorințe – de a inventa focul de armă fără zgomot – a rămas în stadiul de proiect.

Vă prezentăm în continuare, o parte mai puțin cunoscută din testamentul marelui savant: „Asupra unei mari părți din averea mea, decid astfel:

Capitalul investit de executorul meu testamentar în hârtii de valoare sigure să constituie o bază a cărei dobândă să fie acordată ca premii celor care în anul precedent au adus cele mai mari foloase omenirii. Să se împartă dobânda în cinci premii: unul pentru cel care a făcut cea mai mare descoperire în domeniul fizicii, unul pentru cel ce a făcut o mare descoperire în chimie, unul pentru cel care a făcut cea mai utilă descoperire în medicină, unul pentru cel care a realizat cea mai bună operă literară și unul pentru cel care a făcut cele mai mari eforturi în interesul păcii și al fraternității între popoare. Premiile pentru fizică și chimie vor fi acordate de Academia de Științe din Suedia, premiile pentru fiziologie sau medicină de către Institutul Karolinska din Stockholm, premiul pentru literatură de către Academia Suedeză, iar premiul pentru pace va fi acordat de o comisie formată din cinci persoane, alese de Storting, din Norvegia. Dorința mea este ca la acordarea premiilor să nu se ia în considerare naționalitatea candidaților, toți să aibă șanse egale, indiferent de unde provin și să câștige cel mai bun.”

„Sacul“ lui Rotaru

„Acest caz este cel mai important după fuga traducătorului oficial al trupelor de ocupație sovietice în Austria“

La 23 noiembrie 1980, poliția austriacă a fost anunțată că, la sediul Ambasadei române din Viena, a avut loc o „încercare de spargere”. Abia mai târziu, va afla poliția austriacă ce se ascundea în spatele acestui caz.

La 30 ianuarie 1981 cotidianul „Kurier” publică articolul *Fugit în vest cu 50 kg acte secrete*. „Eroul” acestui caz, specialistul în cifru la Ambasada României din Viena, Ovidiu Florin Rotaru, în vârstă de 28 de ani, plănuia această acțiune încă din 1975, când lucra în centrala CIE din România. În acest scop, transcria documentele secrete cele mai importante, care îi treceau prin mână, luând aceste copii cu el în 1979, atunci când a fost numit la post, la Viena. Pentru fuga sa, Rotaru a ales data de 23 noiembrie 1980, o zi de duminică, când cea mai mare parte a personalului nu se afla în clădirea ambasadei. După ce a mai „recoltat” documente din birourile diplomaților, a ieșit din clădire spărgând o fereastră din partea din spate a clădirii și a fugit, escaladând gardul din fundul curții ambasadei. Avea cu el un sac în greutate de nu mai puțin de 50 kg, care conținea documente și copii după documente secrete. Când, în ziua de luni, personalul ambasadei a găsit birourile și dulapurile forțate, s-a crezut că este vorba de un caz de furt, așa cum s-a reclamat autorităților austriece. Acestea au stabilit însă că nimeni nu pătrunsesse în clădirea ambasadei din exterior.

În acel moment, Rotaru se afla deja în RF Germania. Așa cum a remarcat presa austriacă, multe din documente conțineau informații referitoare la ofițerii Centrului de Informații Externe (CIE) care activau la Viena, numele real și cel de cod ale unor persoane cu poziții oficiale înalte care fuseseră racolate de spionajul românesc (5 austriece și doi vest-germani). Așa cum remarcă ziarul citat, acest caz de defecțiune la Viena era cel mai important din ultimele decenii, după fuga traducătorului oficial al trupelor de ocupație sovietice în Austria.

După o escală în RF Germania, Rotaru predă sacul cu documente Agenției Centrale de Informații a Statelor Unite ale Americii.

Deși cotidianul „Presse” din ianuarie 1981 îl consideră pe Rotaru „un pește mic”, informațiile din documentele sustrate de el vor face numeroase „victime” printre colaboratorii serviciilor românești de informații. De altfel, acestui caz, i se va face „cinstea” de a fi menționat și în lucrările de specialitate referitoare la activitatea agenturilor de spionaj străine la Viena.

Printre „surprizele” din „sacul lui Rotaru”, se numărau și liste cu numele unor ofițeri de informații străini cărora li se dăduseră cadouri și sume de bani, ca și ale unor informatori plasați în diferite instituții austriece, care lucraseră pentru DIE și CIE. Între ei, doi funcționari din Poliția de stat: unul care era însărcinat cu securitatea personală a președintelui federal Bruno Kreisky, Franz Ehrenreich, iar celălalt - de la Stapo (Poliția de stat), Josef Csemanski.

În total, pe listele transmise de Rotaru, se aflau nu mai puțin de 12 înalți funcționari austriece de la Ministerul federal al justiției, de la Ministerul federal al științei și cercetării, Stapo și „Fremdenpolizei” („Poliția pentru străini”).

La scurtă vreme după ce copii ale documentelor din „sacul cifrului” au fost transmise serviciilor austriece de informații, trei diplomați români de la Ambasada României au fost retrași de la post.

Pe „lista lui Rotaru”, se aflau și numele a trei funcționari de la Ministerul federal al afacerilor externe care, după informațiile publicației „Die Presse”, au fost ulterior suspendați din post. Pe aceeași listă mai figura și un funcționar bancar. Despre aceste din urmă cazuri nu s-a mai vorbit, în schimb, despre cazurile Berger și Csemansky, după 1989, au fost publicate, în Austria, o serie de materiale care permit, cum vom vedea, reconstituirea „carierii” de informatori CIE a celor doi.

Se pare că acest caz a avut dedesubturi și ramificații mai complicate. Unul din cei mai avizați cercetători ai activităților de spionaj desfășurate în Austria, H. Inberger, consideră că acest caz ar fi fost folosit de agenția americană CIA pentru a deteriora relațiile româno-austriece într-o perioadă în care urma să aibă loc vizita de stat a președintelui Nicolae Ceaușescu în Austria. Este probabil că jurnalistul Grolig, care publicase în „Kurier” relatări despre „cazul Rotaru”, le obținuse direct de la CIA, având în vedere că el figura pe o listă făcută publică ulterior de revista „Extrablatt”, conținând numele unor „Agenți plătiți de CIA, surse de informații și asistență în lumea mass media”.

În tot cazul, exploatarea documentelor provenind din „sacul cifrului” a produs o serie de „victime”, punând capăt activității în Austria a unor ofițeri din cadrul CIE, ca și a unor agenți austriece în slujba serviciului român.

G-ral. (r) P.P.

Pacepa

Un sfânt între noi:

fratele Anei Pauker

«Să ne orientăm după fapte și nu după vorbe»

„Trezeci și șase de oameni dreți” — ȚADIKIM — umblă prin lume și nimeni nu-i cunoaște. Lumea își datorează existența numai lor, căci păcătoasă și nelegiuită cum e lumea aceasta, ea ar trebui să dispară în hâu în tohu-vavohu. Ei, cei dreți, prin ale lor fapte bune, prin ale lor gânduri frumoase, prin ale lor sentimente nobile, ei sunt stâlpii care nu lasă Creațiunea să se prăbușească, căci scris este „Țadikul e temelua lumii”....

Un astfel de „lamed-vuvnik” — unul din cei 36 — a fost fratele Anei Pauker, Zalman Rabinsohn. Ce știe lumea evreiască despre dânsa? O antisemită, o renegată, capul tuturor răutăților, nenorocirea evreilor etc.

Care e bilanțul real al anilor în care Ana Pauker a fost o figură de prim plan în România? Între 150.000 și 200.000 de evrei au făcut Alia în Israel. Pe de o parte, se citeau în ziare declarațiile ei negative la adresa sionismului, potrivnice emigrării, teroare, arestări, campanii sălbatice, iar de altă parte vapoare plecau încărcate în fiecare săptămână, cu mii de olim.

Dacă ar fi, deci, să ne orientăm după fapte și nu după vorbe, imaginea Anei Pauker se schimbă radical.

Fiica măcelarului

Fiica unui măcelar de carne cașer, de care îmi aduc aminte, evreu ultrareligios, cu multă carte evreiască, sever și principial în ceea ce privește respectul normelor religioase, adversar al rabinilor din București, pentru că nu-și împlineau datoria și, deci, erau marii vinovați ai decadenței religioase, Herș Rabinsohn era, în același timp, oficiant în sinagoga din strada Vânători, „Aizic Ilic”.

Fiica sa, Ana, a fost profesoară de ebraică la Școala primară a Comunității Evreilor din București „Fraternitatea-Zion”, din curtea Templului Coral. Ulterior, în urma unei idile ratate cu acel care a devenit mai târziu librarul Steinberg-Hasefer, a plecat la Paris, unde s-a căsătorit cu Marcel Pauker (executat mai târziu de regimul lui Stalin, în timpul marii epurări din anii '30).

Prima mea întâlnire cu dânsa e semnificativă și merită s-o notez. Era la numai câteva luni după instalarea mea ca șef rabin. Ea era de puțin timp ministru de Externe și deși a treia în ierarhia partidului (Gheorghiu-Dej și Vasile Luca erau socotiți, formal primii), toată lumea știe că ea e numărul Unu.

„Uitați cu cine aveți de-a face?”

Într-o bună zi, am primit telefonic invitația de a participa la reînnoirea osemintelor surorii ei, care a murit la Predeal și a fost îngropată acolo, în timpul regimului fascist.

La Cimitirul „Filantropia”, unde urma să se facă reînnoirea, sosise Ana Pauker, care rămase, însă, la poarta cimitirului, unde îl chemă pe David Schiffer — președintele Societății „Sacra Hevra Kadișa” — și îi spuse să nu facă nici un fel de serviciu religios. Schiffer se plecă până la pământ, spunând că va executa ordinul și se apropie de mine, care mă aflam la numai câțiva pași, transmîndu-mi dispoziția primită. Răspunsul meu a fost: „În cazul acesta, să-și ia osemintele și să le ducă în altă parte. La noi, fără slujbă religioasă nu se poate”. Schiffer, îngrozit de răspunsul meu, îmi replică: „Bine, Domnule șef rabin, uitați cu cine aveți de-a face?”. Eu, însă, am rămas netratabil iar Schiffer era disperat, ceea ce Ana a observat și atunci s-a apropiat, întrebând ce se întâmplă. I-am spus: „Vă cerem iertare, doamnă ministru, dar aici e un cimitir religios, care are regulile sale. Noi nu silim pe nimeni să vină aici, dar cine vine trebuie să se supună acestor reguli. Altfel, transformăm caracterul cimitirului și profanăm memoria morților înhumați aici pe baza acestor reguli”. Mă sfredeli cu ochii ei severi și mă întrebă: „Atunci ce vreți?” Am răspuns: „Suntem gata să reducem la minimum serviciul. Eu, de pildă, nici nu voi oficia, nici nu voi rosti vreo predică. Nu-i indispensabil. Ceea ce, însă, este absolut necesar, este ruga mortuară *Kadiș* și *Eil Malei Rahamim*”. (Ea știa foarte bine despre ce fel de rugă era vorba). Ana a consimțit. Serviciul religios s-a efectuat, iar după reînnoirea ea a venit la mine, scuzându-mă: „La înmormântarea mamei mele, n-am făcut nici o obiecțiune la oficierea întregului ritual, întrucât ea a fost credincioasă. Sora mea a fost, însă, atee și, de aceea, m-am opus”. I-am răspuns: „Vă înțeleg dar în cazul acesta locul ei e la Crematoriul Uman sau înființați un cimitir special pentru necredincioși. Noi, însă, avem dreptul să ne păstrăm datinile”.

Ana Pauker

Întâlniri cu Stalin

«Noi suntem datori să vă dăm din ce avem»
Stalin

Tito

S-a ajuns la concluzia să se solicite de la aliații occidentali înființarea unei baze aeriene sovietice în Italia, destinată să-i ajute pe partizanii iugoslavi. Să încercăm, a spus Stalin, să vedem care e poziția aliaților occidentali și în ce măsură sunt gata să-l sprijine pe Tito.

Trebuie să menționez că această bază — dacă îmi amintesc bine, de zece avioane de transport — a și fost înființată în curând.

— Însă cu avioanele nu se poate ajuta prea mult, a spus în continuare Stalin. Nu poate fi aprovizionată o armată cu avioanele, iar voi sunteți deja o armată. Pentru asta e nevoie de vapoare. Iar noi vapoare nu avem, flota noastră de la Marea Neagră a fost distrusă.

A intervenit generalul Jukov: Noi avem vapoare în Extremul Orient; le-am putea transfera în porturile noastre de la Marea Neagră și să le încărcăm cu armament și cu alte lucruri necesare.

Adevăratul Stalin

Stalin l-a întrerupt brutal și categoric. Din Stalin cel reținut și aproape pișicher a ieșit la iveală un altul:

— Ce vă trece prin minte? Vă aflați cu picioarele pe pământ? Păi în extremul Orient este război; se va găsi cineva să nu lase să treacă sau să scufunde aceste vapoare. Fleacuri! Vapoarele trebuie cumpărate. Dar de la cine? Acum este lipsă de vapoare. Turcia? Turcia nu are multe vapoare și nici n-o să vrea să ne vândă. Egiptul? Da, de la Egipt se pot cumpăra. Egiptul o să vrea să vândă. El vinde totul și o să vândă și vapoare.

Da, acesta, cel care nu admitea replică, era adevăratul Stalin. Cu neadmiterea replicii mă obișnuisem în propriul meu partid, dar și eu eram înclinat să nu o admit dacă era vorba de stabilirea definitivă a unei poziții sau despre adoptarea unei hotărâri.

Generalul Jukov a notat repede și fără comentariu concluziile lui Stalin.

Însă cumpărarea de vapoare și aprovizionarea iugoslavilor cu ele nu s-a realizat. Cauza principală rezidă, desigur, în evoluția operațiilor pe frontul de est; Armata roșie a ajuns în curând la frontierele iugoslave, astfel că putea să ajute Iugoslavia pe uscat. Cred că intențiile lui Stalin de a ne ajuta erau la vremea aceea ferme.

Cam la asta s-a rezumat esența discuției.

În treacăt, Stalin s-a interesat de părerea mea asupra onora dintre politicienii iugoslavi. M-a întrebă ce părere am despre Milan Gavrilovic, conducătorul agrarienilor sârbi și primul ambasador iugoslav la Moscova. I-am spus: Un om șiret.

Stalin a comentat ca pentru sine: Da, sunt politicieni care consideră șiretenia drept lucrul principal în politică, însă asupra mea Gavrilovic nu a lăsat impresia unui om prost.

Eu am adăugat: Nu este un politician cu orizonturi mai largi, cu toate că nu s-ar putea spune că este prost.

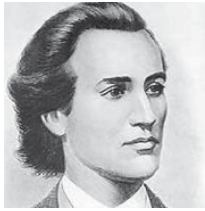
Stalin a întrebă cu cine s-a însurat regele iugoslav Petar al II-lea. Iar când i-am spus că a luat o prințesă greacă, el a adăugat pișicher: Ce-ar fi, Viaceslav Mihailovici, dacă eu sau tu ne-am însura cu vreo prințesă străină? Poate că și din asta s-ar putea trage vreun folos.

A zămbit și Molotov, însă reținut și fără zgomot.

La urmă i-am predat lui Stalin cadourile, abia acum și aici toate arătau sărăcăcios și primitiv. Însă el nu a lăsat prin nimic să se înțeleagă că le-ar disprețui. Când a văzut opincile a spus *lapti*, ceea ce în rusă înseamnă opinci. Iar pușca a deschis-o și a închis-o, a cântărit-o în mână și a remarcat: a noastră este ușoară. Întâlnirea a durat aproximativ o oră. Amurgise deja când am părăsit Kremlinul. Entuziasmul nostru s-a transmis asupra ofițerului care ne însoțea; ne privea cu bucurie și căuta să ne facă pe plac cu fiecare cuvînt. În perioada aceea, lumina nordului răzbătea până la Moscova și totul era violet și temurător: o lume ireală, mai frumoasă decât cea în care trăisem până atunci.

Milovan DJILAS
Eseist și politolog
Muntegru

Dr. Moses ROSEN

- inedit -

EMINESCU

Nu există greco-roman

„Iedul nu e fiul zimbrului“ M.E.

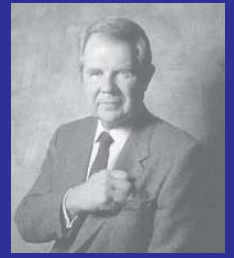
„Journal d'Athènes“ primește din Salonic știrea că Apostol Mărgărit e pus în temniță. Haina dare de seamă a organului grecesc e următoarea:

„Faimosul Apostol Mărgărit, care și-a câștigat o tristă notorietate speculând românismul, a fost adus în lanțuri din Monastir (Bitolia) și a fost internat imediat în închisoarea guvernului. Cuvântul exact pentru care acest *renegat* al elenismului a fost arestat și întemnițat nu se știe încă. Se zice cu toate acestea că el însuși ar fi provocat arestarea și întemnițarea sa, pentru a amăgi cu mai multă dibăcie încă pe acei români cari, din București, visează la românizarea *greco-românilor* (!) din Macedonia și pentru a obține alte sume de bani. Se adaugă asemenea că se așteaptă trimiterea a sume mari din București, cari vor servi să cumpere *autoritățile otomane* pentru ca ele să elibereze pe acest cavaler de industrie.

Aflu asemenea din scrisori primite din Bitolia că acest îndrăzneț speculator călătorea prin satele locuite de *greco-români*, le povestea sătenilor izbânzile românilor de la Plevna și-i invita de-a alege câte-un băiat din fiecă sat și de a-l trimite la școala militară din București. Terminându-și studiile, acești tineri vor putea să se întoarcă în satele lor, unde se vor pune în capul concetățenilor, pentru a-i conduce în război în contra turcilor (!) cu scopul de-a uni Macedonia cu România (!). Dacă aceste informații sunt exacte, nu mai e îndoială că faimosul emisar, în loc de-a fi stricăcios elenismului, e și mai stricăcios românilor, a căror bună-credință o exploatează prin asemenea insanități.“

Expresia de *greco-român* e atât de improprie ca și afirmarea că iedul e fiul zimbrului. Nu există greco-român, precum nu există greco-spaniol sau greco-englez. *Românii din triumful tracic sunt tot atât de români și tot așa de puțin greci ca cei din Maramureș* de ex. (subl. red.) E o viclenie comună a numi pe-un popor radical deosebit de cel grecesc ba grec vlahofon, ba greco-român, ba câte toate. Ca și când cercetările unui Miklosich, Tomaschek, Thunmann și alții se pot escamota prin neadevăruri grecești. *Greco-român și por' de câine* sunt combinații ibride de noțiuni diametral opuse și au aceeași nuanță de înțeles ironic. Ori e cineva grec, ori e român; una din două: amândouă deodată nu poate fi nimene.

Cine conduce lumea?

ISTINSUL PRIM-MINISTRU AL ANGLIEI, Benjamin Disraeli, a scris odată: „Lumea este guvernată de cu totul alte personaje decât își imaginează cei ce nu se află în culise.“

Woodrow Wilson, al cărui principal sfătuitor era un operator din spatele scenei, a spus: „Există undeva o putere atât de organizată, atât de subtilă, atât de atentă, atât de integrată, atât de completă, atât de omniprezentă, încât cei care o condamnă ar face bine să nu vorbească mai tare decât în șoaptă.“

În mod normal, istoricii relatează faptele și realizările regilor, ale președinților, ale primilor-miniștri, secretarilor și miniștrilor de cabinet. În realitate, adevărata putere de a alege președinți și prim-miniștri nu se găsește în vâzul publicului - ci în culise. Asemenea oameni preferă în general să acționeze în cel mai desăvârșit secret, deși unii au o anume față publică. Invariabil, însă, controlează o avuție atât de enormă, încât glasul lor colectiv poate face conducătorii să tremure și guvernele - împreună cu economiile naționale respective - să se prăbușească.

Dacă există într-adevăr în Statele Unite un grup puternic care încearcă să controleze lumea, din cine e format și cum a luat ființă?

Fiți siguri că și în această țară, la fel ca în oricare alta, există o Instituție dinapoia scenei. Are o putere enormă. Controlează obiectivele economice și de politică externă ale Statelor Unite de șaptezeci de ani încoace, indiferent dacă omul instalat la Casa Albă e democrat sau republican, liberal sau conservator, moderat sau extremist. **Această putere se situează mai presus de alegeri, dar are posibilitatea de a controla rezultatele alegerilor.** Dincolo de controlul averii, principalul său țel constă în înființarea unui unic guvern mondial unde controlul asupra banilor să stea în mâinile unuia sau mai multor bănci centrale particulare, dar autorizate de guvern.

Sediul vizibil al Instituției este Pratt House, la colțul dintre Park Avenue și Sixty-Eighth Street, în New York City, vis-a-vis de ambasada sovietică la O.N.U. Aici se află cartierul general al Consiliului de Relații Externe și din acest loc Instituția accede la numeroase centre ale puterii. Iată doar câteva: Departamentul de Stat S.U.A., Departamentul Tezaurului S.U.A., Comisia Rezervei Federale, Banca de Import-Export, Fundația Rockefeller, familia Rockefeller, Fondul Fraților Rockefeller, Fundația Ford, Fundația Carnegie, Banca Chase Manhattan, Prima Bancă Orășenească Națională, J.R. Morgan & Company, Universitatea Harvard, Universitatea Columbia, Universitatea Yale, Universitatea din Chicago, ziarul *Washington Post*, ziarul *New York Times*, ziarul *Los Angeles Times* și zeci de corporații internaționale, case de investiții bancare, fundații private și companii mass-media din țară, din Anglia și din Europa continentală.

Pat ROBERTSON

Vorbe de duh ale unui „om ca oricare altul“:

MOISIL

Academicianul Grigore C. Moisil, promotor al matematicilor moderne, a informaticii și ciberneticii în țara noastră a rămas celebru și prin vorbele de duh rostite cu diverse ocazii. Iată câteva dintre ele:

• Acuzat că face muncă de creație științifică în condiții „neortodoxe“, profesorul Moisil a replicat:
– Domnilor! Eu cred că orice om poate să bea un pahar cu rom. Dar un om care bea un pahar cu rom e alt om. Dar și acest om poate să bea un pahar cu rom.

• Ședință furtunoasă la Academie, în care urma să se decidă soarta geofizicii: la facultatea de geologie sau la facultatea de fizică? Într-un târziu, Moisil dă soluția: „Eu propun ca toate facultățile care încep cu profilul „geo“ să fie unite în cadrul unui singur institut și să-l punem rector pe Geo Bogza“.

– Credeți în vise, domnule academician?
– Cum să nu, dragă! Visam odată că prezidam o ședință la Academie și când m-am trezit așa era.

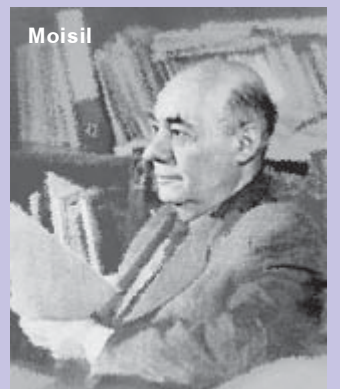
– Cum vedeți tendințele actuale ale televiziunii?
– În ce privește televiziunea, după părerea mea, se constată tendința tot mai acută de a transforma savanții în vedete și vedetele în savanți.

• Șprițul e o băutură care se face din două lichide diferite din care unul nu e vin și celălalt nu e apă.

• După ce pică la examen, un student deschide ușa și înainte de a o trânti, gândește cu voce tare: „Să mă pupe-n fund!“

Auzindu-l, Moisil îl îndeamnă să se apropie de el. Studentul neavând încotro se conformează. După ce-l sărută pe frunte, profesorul exclamă: „S-a făcut tinere!“

Alexandru OPREA

Moisil

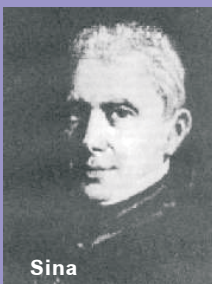

Machidonul care a reconstruit Budapesta

„A fost un adevărat geniu comercial“
— Revay Nagy Lexicona

Ana, celebra familie vieneză Sina, al cărei descălecător a fost vajnicul Simion Sina (1753-1820), poate nepotul preotului Sina, care dăruise Bibliotecii din Moscopole un mare număr de cărți. Despre Simion Sina, A. Hâciu scrie că s-ar fi născut la Sarajevo, unde tatăl său s-a aflat un timp ca negustor. În continuare, A. Hâciu (op. cit., p.357) scrie că Simion (sau Simeon) a avut două soții: cu prima, I. Irena, a avut un singur copil, pe Gheorghe – cel mai celebru –, a doua fiind Ecaterina Gyira, care i-a dat un fiu, pe Ioan, ce-l întâlnim în 1863, ca director al Băncii Sina, căsătorit fiind cu Maria Nicaruși... Despre Gheorghe Simeon Sina (1782-1856), Victor Papacoetss citează din Revay Nagy Lexicona, Budapest, 1924, că „a fost un adevărat geniu comercial“.

Agenciile sale erau adesea posturi înaintate ale expansiunii economice a Imperiului Habsburgic. Una dintre cele mai îndrăznețe întreprinderi comerciale ale sale a fost comerțul cu bumbac din Turcia, prin Vidin, către țările Austriei, în vremea blocadei continentale. Serviciile aduse de el l-au determinat pe împăratul Francisc I, în anul 1818, să ridice această familie la rangul de cavaleri de Hodos și Kizdia. Mai apoi, Gheorghe Simeon Sina ia parte la opera de reconstrucție a Budapestei.

Sina

Dr. ec. Justin TAMBOZI

Globalizare și istorie

„Târâtul pe brânci e sport românesc“

În condițiile globalizării, numită fariseic și mondializare, adevărul istoric este sacrificat adesea în favoarea forței sau poftelor schimbătoare ale celor ce se vor stăpâni planetei. Timorată de politic, școala istorică românească, în fapt știința de astăzi, cantonează în zone obscure ale marginalului (auzi, istorie orală, curs universitar!), se teme de temele mari, mai mult se inhibă în fața atacurilor politice ale unor vrăjmași tradiționali și, de acum, „naturali“ ai României (pune un ungar să vorbească sau să scrie despre continuitatea *locuirii* daco-romane și preferă să rămână repetent sau paralizat de mână, mut, decât să facă acest lucru), ori nu se „amestecă“ în treburile interne ale popoarelor frățești și prietene, vorba lui Scornişteanu.

În țară, unii lideri ai minorităților conlocuitoare (nu naționale, căci în România există o singură națiune, altfel ajungem la vorbele cominterniștilor, din Congresul al IV-lea al PCR, când țara noastră era considerată... stat imperialist multinațional) clamează ori scriu „opere“, copleșitoare în aberații istorice, pe banii contribuabilului român. Cică Ștefan cel Mare și boierii lui erau ruteni, deci ucrainieni ș.a.m.d., scrie un inginer de tractoare și atelaje agricole din nordul Bucovinei, „neînțeles“ nici chiar de proprii săi conaționali. Sunt priviți cu îngăduință, ba chiar li se așterne covorul roșu spre Parlament (voturile lor sunt decisive pentru guvernare!) ca nu cumva să afle UE, NATO că majoritatea nu vrea să se supună privilegiilor minorităților...

Tot pe banii contribuabilului român, așa-zișii diplomați (schimbați, precum cravatele, la fiecare sfârșit de regim politic), tac înțelept când țara e atacată de la înalte tribune și organisme. Târâtul pe brânci e sport românesc multimilenar, în condițiile în care un popor mic, precum albanezii, s-a divizat în religii antagonice, una fundamentalistă, dar și-a salvat națiunea, ba chiar vizează o Albanie Mare, peste sârbi și macedoneni. Înjură, ‘mneata, un albanez de mama lui Skanderbeg sau scuipe un steag sârbesc, că se declanșează un război.

Ion VULPE